Р Е Ш Е Н И Е
№ 37717

гр. София, 30.09.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 61 състав,** в публично заседание на 24.09.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **3562** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Образувано е по жалба от И. Н. Д., ЕГН [ЕГН] с адрес - [населено място], [улица], чрез адв. И. М. с адрес – [населено място], [улица], ет. 1, ап. 3 срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171 т.2, б. „А“ от ЗДвП № GPAM-2354957 от 28.02.2026 г., издадена от А. С. С. - мл. автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ СДВР, с която по отношение на жалбоподателя е наложена ПАМ – временно спиране от движение на МПС, което е със снети шумозаглушители, до отстраняване на неизправността.

Жалбоподателят излага твърдения за нищожност на оспорения административен акт, като издаден от некомпетентен орган, както за незаконосъобразност, поради нарушение на материалния закон и административнопроизводствените правила. Жалбоподателят счита, че заповедта е издадена от некомпетентен орган, като в подкрепа на това посочва, че е недопустимо делегиране на правомощия за постановяване на административни мерки по ЗДвП на конкретен проверяващ служител, в противоречие на чл. 172, ал. 1 ЗДвП. На следващо място посочва, че от фактическа страна липсват основания за прилагане на която и да е от хипотезите на чл. 171, т. 2, б. „а“ ЗДвП. Оспорва се изложената фактическа обстановка в оспорената заповед, като счита същата за невярна и изтъква, че процесният автомобил притежава необходимите шумозаглушители и такива не са били налични при проверката – преминало е успешно техническа проверка. На следващо място посочва, че от съдържанието на оспорената заповед не става ясно как е установено вмененото нарушение, послужило за основание на постановената мярка и в частност не е спазена предвидената методика за констатирането му, доколкото е извършено с таблет в противоречие с Наредба № Н-32/16.12.2011 г. Наред с това жалбоподателят счита, че оспорената заповед е издадена в противоречие с чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК, както и с целта на закона. Моли съда да

провъзгласи нищожност на оспорената заповед, а в условията на евентуалност да бъде обявена като незаконосъобразна. Претендират се направените по делото разноски.
В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично и се представлява от адв. М., който поддържа жалбата. Изтъква, че по делото е безспорно установено, че процесният автомобил периодично е преминал технически прегледи, без да са извършвани промени по генерацията за отвеждане на газове и не са премахвани заглушителни устройства. Моли съда да отмени заповедта. Претендира разноски, за които представя списък /л. 58/.
Ответникът – младши автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ СДВР – А. С. С., редовно уведомен, не се явява и не се представлява.
Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:
Със Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171 т.2, буква „А“ от ЗДвП № GPAM-2354957 от 28.02.2026 г., издадена от А. С. С. - мл. автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ СДВР по отношение на жалбоподателя е наложена ПАМ – временно спиране от движение на МПС, което е със снети шумозаглушители, до отстраняване на неизправността.
От мотивите на заповедта е видно, че мярката се налага заради това, че в [населено място] по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]управлява лек автомобил Х. с 2000 2.00 12 с рег. [рег.номер на МПС] , лична собственост, като след кръстовището с [улица]при извършената проверка се е установило, че водачът управлява посоченото МПС със значителна техническа неизправност, изразяваща се в неизправност на шумозаглушителите устройства – липсват шумозаглушителните устройства на крайният ауспух на изпускателната система на автомобила, като нарушението е заснето с техническо средство Таблет т6о. Прието е, че жалбоподателят И. Н. Д. е извършил нарушение на чл. 139, ал. 1, т. 1 от ЗДвП.
При извършена проверка от полицейски служители на МВР е издаден Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № GA 5159851 от 28.02.2026 г. за извършено нарушение на чл. 139, ал. 1, т. 1 от ЗДвП – за това, че жалбоподателят управлява МПС с неизправно шумозаглушително устройство.
В хода на съдебното производство са приети писмените доказателства, приложени по административната преписка, както и тези представени от жалбоподателя. В с.з. от 04.06.2026 г. от страна на жалбоподателя са представени извлечения от системата на Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ за преминат валиден технически преглед през 2023 г., 2024 г. и 2025 г./л. 38/.
В хода на настоящото съдебно производство по искане на жалбоподателя с протоколно определение от 04.06.2026 г. съдът разпореди да бъде изискано от „Сет Ауто“ ЕООД, като трето неучастващо по делото лице, посочената в информация относно извършена техническа проверка от 26.06.2025 г. на лек автомобил „Х.“ С 2000 и съставения в тази връзка протокол, както и да се изиска от Отдел „Пътна полиция“ – СДВР, като трето неучастващо по делото лице, протокол за техническа проверка от 04.03.2026 г. по отношение на процесния автомобил лек автомобил „Х.“ С 2000 с посочен в молбата регистрационен номер, както и данните от заснетото и твърдяно нарушение с таблет Т60.
В изпълнение на горното от страна на СДВР, отдел „Пътна полиция“ с писмо от 22.06.2026 г. /л. 45/ по делото е представена справка от централна база на АИС КАТ, както и копие на заявление за регистрация с услуга „Пускане в движение“, съдържащо Протокол за преглед на техническа изправност на лек автомобил „Х. с 2000“ с рег. [рег.номер на МПС] , както и 1 бр. диск със снимков материал.
В хода на съдебното производство в с.з. от 24.09.2026 г. по искане на жалбоподателя е разпитана

свидетелката А. Х. В., която заяви, че по време на проверката се е намирала в автомобила, а с водача на автомобила са заедно от около две години, като още към момента на запознанството им той е ползвал процесния автомобил и продължава да го ползва и понастоящем. По нейни данни по изпускателната система на автомобила не са извършвани изменения, а единствено е осъществявана необходимата поддръжка. Посочва още, че преди процесната проверка автомобилът не е бил спиран по подобен повод, с него е пътувано извън страната без възникнали проблеми и същият е преминавал задължителните периодични технически прегледи. Св. В. сочи, че водачът поискал шумът на автомобила да бъде измерен, като по нейните възприятия на свидетеля автомобилът разполагал с гърне, като изпускателната му система не изглеждала премахната или видимо изменена. Заявява още, че в първия работен ден след проверката, водачът представил автомобила за проверка в КАТ, където същият преминал преглед на съответните контролни пунктове („канали“).
При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:
Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок, от страна, която има правен интерес от оспорването, и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.
Разгледана по същество жалбата е основателна.
Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално- правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.
Заповедта за налагане на ПАМ е индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и като такъв следва да отговаря на изискванията, визирани в АПК.
Съгласно разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, в акта следва да бъдат посочени фактическите и правните основания за издаването му. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, мярката се налага с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Съгласно чл. 59 ал. 2, т. 4 АПК, необходимостта от налагане на ПАМ следва да е обоснована от АНО, съобразно преследваната от закона цел.
Съобразно разпоредбата на чл. 23 от ЗАНН, органите, които налагат принудителните административни мерки, се уреждат в съответния закон. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. В случая със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. /л. 19/ на Министъра на вътрешните работи, областните дирекции на МВР и СДВР са определени да осъществяват контрол по Закона за движение по пътищата. Във връзка с тази заповед е издадена Заповед рег. № 513з-12086/14.10.2025 г. за оправомощаване на длъжностни лица от СДВР да прилагат ПАМ по чл. 171, т. 1, т. 2, т. 2а, т. 4, т. 5, т. 6 от ЗДвП. С оглед и на представената по делото Заповед 5133-9822/13.09.2024 г. /л.17/, съдът счита, че процесната заповед е издадена от компетентен орган, а наведените в жалбата оплаквания в тази посока неоснователни.
Заповедта е издадена в предвидената в закона писмена форма - спазени са изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК, посочени са фактическите и правни основания за издаване на акта. Освен позоваване на АУАН се съдържа подробно описание на нарушението, станало основание за прилагане на ПАМ.
Изложеното в жалбата твърдение, че липсата на посочено конкретно време от денонощието в

заповедта представлява съществено нарушение на административнопроизводствените правила са неоснователно. В съставения АУАН № 5159851, съставен в деня на установяването на нарушението е посочен час този пропуск на АО не представлява съществено процесуално нарушение.
В конкретния случай АО е приложил чл. 171 т. 2 б. “а“ от ЗДвП и ПАМ, като посочената техническа неизправност е конкретизирана и правилно според настоящия състав АО е приел, че премахването на част от шумозаглушителната система следва да определи като техническа неизправност, а за нарушена от И. Д. разпоредба на чл. 139, ал. 1, т.1 от ЗДвП предвижда задължително предписание движещите се по пътя пътни превозни средства да бъдат технически изправни.
Съгласно чл. 101, ал. 4 от ЗДвП неизправностите и тяхната класификация се определят с наредбата по чл. 147, ал. 1 или Наредба № Н-32 от 16.12.2011 г. за периодичните прегледи за проверка на техническата изправност на пътните превозни средства (Наредба № Н-32 от 16.12.2011 г.). Констатираната техническа неизправност попада в обхвата на Приложение № 5, част I, т. 8.1.1., б. "б" от Наредба № Н – 32 от 16.12.2011 г. на МТИТС - част от системата за намаляване на шума е хлабава, повредена, неправилно монтирана, липсва или очевидно изменена по начин, който би оказал неблагоприятно въздействие върху нивото на шума. Наредбата предвижда, че тя се установява чрез субективна оценка в общия случай и представлява най-малко значителна техническа неизправност. Установяването на нарушения на правилата за движение по пътищата е в правомощията на всички служители на службите за контрол, като техните проверки се извършват на място със спирането на конкретно МПС за проверка.
В случая административния орган е изяснил фактическата обстановка като по делото безспорно е установено, че собствения на жалбоподателят автомобил е бил без шумозаглушително устройство на крайния ауспух и именно това нарушение е посочено в ЗППАМ и е прието като техническа неизправност.
Константна е съдебната практика, че липсата на шумозаглушително устройство на крайния ауспух се доказва чрез пряк визуален оглед и конкретни показания на контролните служители за физическото състояние на изпускателната система. Изложените в жалбата оплаквания в тази посока съдът намира за неоснователни. Още повече, че в подкрепя на последното по делото е представен от СДВР „Пътна полиция“ снимков материал, а констатациите на органа не бяха оборени в хода на настоящото съдебно производство.
Единствените релевантни факти за законосъобразното налагане на процесната ПАМ, а именно, че жалбоподателят в качеството си на водач на МПС управлява същото със значителна техническа неизправност на шумозаглушителите устройства, с което виновно е нарушил чл. 139, ал.1, т. 1 от ЗДвП, съдът приема за безспорно установени като съобрази изричната норма на чл. 189, ал. 2 ЗДвП, според която редовно съставените актове по ЗДвП имат доказателствена сила до доказване на противното. Същите представляват и официален документ по смисъла на чл. 179 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК и имат обвързваща доказателствена сила за извършеното пред длъжностното лице изявление, както и за извършените от него и пред него действия, поради което на основание чл. 193, ал. 1, изречение първо във вр. с чл. 154, ал. 1 от ГПК, доказателствената тежест за установяване на фактическа обстановка, различна от тази по АУАН, лежи върху жалбоподателя. Представеният като част от административната преписка АУАН /л. 10/ е изцяло редовен от външна страна, поради което и съдът е обвързан от неговата доказателствена сила.
Доказателства, които да оборят материалната доказателствена сила на АУАН не се ангажираха от страна на жалбоподателя. Представените писмени доказателства във връзка с преминаването на технически преглед всяка година в т.ч. 2025 г. и 2026 г. не може да обори констатацията на органа,

че към момента на проверката и съставянето на ЗППАМ за процесния автомобил липсват шумозаглушителните устройства на крайния ауспух на изпускателната система на автомобила. По отношение на показанията на свидетелката В. съдът намира, че същите не са достатъчни да оборят фактическите констатации на административния орган относно установената техническа неизправност на автомобила. При преценката на тяхната доказателствена стойност следва да бъде отчетено обстоятелството, че свидетелката се намира в близки приятелски отношения с водача на автомобила, поради което показанията ѝ следва да бъдат ценени с необходимата критичност и в съвкупност с останалия доказателствен материал по делото

В конкретния случай, съдът приема за безспорно установено, че жалбоподателят е управлявал личния си автомобил е бил без шумозаглушително устройство на крайния ауспух, с което е нарушил 139, ал. 1, т.1 от ЗДвП и административният орган законосъобразно е приложил и процесната ПАМ. Разпоредбата на чл. 171 т. 2 б. “а“ от ЗДвП от ЗДвП е императивна, като не предоставя на компетентния орган право на преценка, а последният действа изцяло в условията на обвързана компетентност. При реализиране на фактите и обстоятелствата, представляващи основание за прилагане на мярката, същият орган е длъжен да издаде административен акт, с който да приложи предвидената в закона ПАМ.

Принудителните административни мерки съобразно чл. 22 т ЗАНН се прилагат за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от административни нарушения, но сами по себе си не са административно наказание. ПАМ се прилагат в изрично посочените случаи, от изрично регламентирани в закона административни органи и по точно определен ред. В случая са били налице всички изискуеми предпоставки за издаването на оспорените заповеди и налагане на ПАМ. Съдът счита още, че при налагането на процесната ПАМ е спазен и принципът на съразмерност по чл. 6 АПК. Временното спиране от движение на МПС е ограничено по своето действие до отстраняване на установената техническа неизправност, поради което мярката не надхвърля необходимото за постигане на преследваната от закона превантивна цел. В случая установената липса на компонент от шумозаглушителната система представлява значителна техническа неизправност, чието наличие обосновава необходимостта да бъде преустановено участието на технически неизправното превозно средство в движението до привеждането му в съответствие с нормативните изисквания.

Предвид гореизложените съображения съдът намира, че оспорената ЗППАМ е законосъобразна, а жалбата като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

При този изход на делото ответникът има право на направените по делото разноски, но при липса на искане в тази насока, такива не следва да бъдат присъждани.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд София - град, III отделение, 61 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. Н. Д., ЕГН [ЕГН] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по чл.171 т.2, б. „А“ от ЗДвП № GPAM-2354957 от 28.02.2026 г., издадена от А. С. С. - мл. автоконтрольор в отдел „Пътна полиция“ СДВР, с която по отношение на жалбоподателя е наложена ПАМ – временно спиране от движение на МПС, което е със снети шумозаглушители, до отстраняване на неизправността.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно чл. 172, ал.5 от ЗДвП.

СЪДИЯ: